

naam wel uitspreken?) die leert in een balletschool en Aliesje kent niets heerlijkers met haar samen dansen te bedenken. Na de koffie spelen ze tot donker worden buiten en moeder moet druk meespelen. Als het donker wordt komen alle kinderen in de kamer. En nu komt een reuzepret: in 't midden van de kamer wordt een groote mand met zaagsel gezet en erin zijn allerhand kleine cadeautjes. Elk kind moet eerst een versje opzeggen, dan mag het er in grijpen en iets eruit halen dat hij ook naar huis mag nemen. ze vinden het jammer, als om 8 uur de verschillende moeders en kindermeiden komen om de kinderen af te halen.

Zoo, en nu is ook deze mooie dag voorbij en een andere keer vertel ik jullie, hoe de kindertjes naar school gaan, want zelfs Pietje gaat al naar de speelschool.

Vele groeten van de kindertjes uit Kowno

en van Tante Leni.

Wat is er dan aan?

Een meneer, die met verlof uit Indië was, vertelde me het volgende van zijn bediende

Hij woonde ergens op Java in een kleine plaats. Ver van de groote plaatsen af. Die meneer had gedurende zijn vorige Europeesche verlof vliegtuigen genoeg gezien, maar de bevolking van die kleine plaats en zeker de inlandsche bevolking ervan, hadden nog nooit een vliegtuig gezien, want er was er nog nooit een in hun buurt geweest.

Nu was het echter enkele heeren van de ondernemingen rondom gelukt, geld bij elkaar te brengen, een stuk grond zoo'n beetje als vliegveld in te richten en een vlieger bereid te vinden, naar die kleine plaats te komen en gedurende een uur toeren te doen. Het zou van vier tot vijf in den middag zijn. De meneer zei goedig 's morgens al tot zijn bediende:

„Vanmiddag zal er een vliegtuig hier aankomen en een vertooning geven.”

De bediende wist door gesprekken en uit prenten allang, wat een vliegtuig was.

„Je kunt vanmiddag vrijaf krijgen. Je mag voor niets op het terrein als je bij die en die ingang meldt.”

Een beleefde hoofdknik van den bediende, verder geen woord. De meneer verbaasde zich al over de weinige belangstelling van den inlander.

's Avonds kwam de meneer opgetogen thuis. De vertooning was werkelijk heel interessant geweest. En alles was prompt en keurig gegaan; de aankomst, het vertrek. Prachtig toch maar, dat vliegen.

De bediende droeg het avondeten op.

„Wel, en hoe vond je het vliegen?” vroeg de baas.

„Ik ben niet wezen kijken, toean,” antwoordde de Javaan.

Groote oogen van den meester.

„Niet wezen kijken? Ik had je toch vrijaf gegeven? Waarom ben je niet gegaan?”

De schouders worden opgehaald om de grootste onverschilligheid aan te duiden.

„Vliegen met een machine?” zegt de Javaan minachtend. „Het is immers maar met een machine? Als je er nu eenmaal een machine voor hebt —”

En rustig dient hij verder.

Ja, dat 's waar. Zoo met een machine, dan is er niets aan. Maar zooals Icarus inder-tijd. Met zware, aangeplakte vleugels —

Alleen zoo jammer dat de was smolt, toen hij te dicht bij de zon kwam. En daar stortte hij neder, arme Icarus, eerste doode van die lange rij dooden, die het vliegen al heeft gevraagd. —

Of zou die inlander zelfs die vleugels al te veel vinden? En van den mensch eischen, dat hij leert vliegen, zooals hij zwemmen kan? Nannie van Wehl.